

LBRIS

We know
books

CLARA SÁNCHEZ

MISTERUL NUMELUI TĂU

Traducere din limba spaniolă
ELENA-ANCA COMAN

editura rao

Cuprins

1. În bătaia vântului.....	5
2. Fata cu părul roșu	29
3. Veninul îndoileii.....	89
4. Sesam, deschide-te!.....	119
5. Și monștrii se îndrăgostesc.....	145
6. Eterna tinerețe	183
7. Talismanul	247
8. Săpun, floare, cuțit.....	271
9. Nu-ți fie teamă!.....	301
10. Nimeni nu ne vede.....	319
11. Sub pământ, sub cer	367

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

<i>Diderot</i>	Nepotul lui Rameau
<i>Johann Wolfgang Goethe</i>	Opere alese (vol. 15) ♦ Poezii (vol. 1)
<i>Stendhal</i>	Mănăstirea din Parma

CLASICI CONTEMPORANI

<i>Anita Albus</i>	Paradis și paradox
<i>James Agee</i>	Un deces în familie
<i>William Blake</i>	Cântece ale inocenței
<i>Charles Bukowski</i>	Povești despre nebunia obișnuită ♦ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
<i>Georges Bataille</i>	Literatura și răul
<i>Albert Camus</i>	Carnete ♦ Teatru
<i>Albert Camus & René Char</i>	Correspondență 1946-1959
<i>Miguel Delibes</i>	Ereticul
<i>William Faulkner</i>	Căminul ♦ Orașul ♦ Casa cu coloane ♦ Steaguri în țărână ♦ Sanctuar ♦ Sartoris ♦ Nuvele regăsite ♦ Neînfrânți ♦ Povestiri inedite ♦ Recviem pentru o călugăriță ♦ Iscoadă în țărână ♦ Hoțomanii ♦ O parabolă ♦ Pe patul de moarte
<i>Michel Foucault</i>	Cuvintele și lucrurile ♦ Arheologia cunoașterii
<i>Andre Gide</i>	Falsificatorii de bani / Porumbelul ♦ Fructele pământului ♦ Amintiri de la curtea cu juri
<i>Witold Gombrowicz</i>	Ferdynand ♦ Trans-Atlantic ♦ Pornografie ♦ Cosmos ♦ Bakakai ♦ Jurnal (vol. I, vol. 2) ♦ Teatru
<i>John O'Hara</i>	BUtterfield 8 ♦ Întâlnire în Samarra
<i>Hermann Hesse</i>	Knulp, Demian ♦ Lupul de stepă ♦ Narcis și Gură-de-aur ♦ Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
<i>John Irving</i>	Lumea văzută de Garp ♦ Până te voi găsi ♦ Văduvă pentru un an
<i>James Joyce</i>	Stephen Eroul
<i>Ilf și Petrov</i>	Vițelul de aur ♦ Douăsprezece scaune
<i>Franz Kafka</i>	Correspondență (vol. I) ♦ Correspondență (vol. II) ♦ Correspondență (vol. III)
<i>Claudio Magris</i>	La voia întâmplării ♦ Călătorie nesfârșită
<i>André Malraux</i>	Cuceritorii. Calca regală ♦ Speranța ♦ Muzeul imaginar ♦ Carnet din URSS 1934
<i>Thomas Mann</i>	Alteță regală ♦ Povestiri ♦ Lotte la Weimar ♦ Casa Buddenbrook
<i>Gabriel García Márquez</i>	Vijelia ♦ Ceas rău ♦ Ochi de câine albastru ♦ N-am venit să țin un discurs
<i>Marcel Proust</i>	Eseuri ♦ Carnete
<i>Antoine de Saint-Exupéry</i>	Scrisori către o necunoscută
<i>Ernesto Sabato</i>	Eseuri (vol. 1) ♦ Eseuri (vol. 2)
<i>William Saroyan</i>	Comedia umană ♦ Nebunie în familie ♦ Aventurile lui Wesley Jackson
<i>Jean-Paul Sartre</i>	Teatru
<i>Claude Simon</i>	Drumul Flandrei ♦ Georgicele
<i>John Steinbeck</i>	Pășunile Raiului ♦ Cartierul Tortilla ♦ Nopti fără lună ♦ Perla ♦ Jurnal rusesc ♦ Joia dulce ♦ Călătorii cu Charley
<i>Stefan Zweig</i>	Suflete zbuciumate ♦ Amoc, Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

<i>Vartan Arachelian</i>	Noaptea bastarzilor ♦ Numele și umbra
<i>Răzvan Ioan Boanbiș</i>	Depart de Eritreca
<i>Augustin Buzura</i>	Absenții ♦ Recviem pentru nebuni și bestii ♦ Refugii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SÁNCHEZ, CLARA

Misterul numelui tău / Clara Sánchez; trad.: Elena-Anca Coman. –

București: Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-677-5

I. Coman, Elena-Anca (trad.)

821.134.2-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1,

București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

CLARA SÁNCHEZ

Lo que esconde tu nombre

© Clara Sánchez, 2010

© Ediciones Destino, S.A., 2010

© Editura RAO, 2013

Pentru versiunea în limba română

2014

Această carte este publicată
cu o subvenție din partea Ministerului Educației,
Culturii și Sportului din Spania

ISBN 978-606-609-677-5

1.

În bătaia vântului

Julián

Știam la ce se gândea fiica mea în timp ce mă privea cu ochii ei negri pătrunzători și puțin speriați cum îmi făceam bagajul. Semănau cu ai mamei ei, iar buzele fine erau ca ale mele, dar, pe măsură ce creștea și trupul i se dezvolta, semăna din ce în ce mai mult cu ea. Dacă ai fi comparat-o cu pozele în care Raquel avea 50 de ani, ar fi fost evident că semănau ca două picături de apă. Fiica mea credea că sunt un bătrân nebun și incurabil obsedat de acel trecut care nu mai interesa pe nimeni și din care nu eram în stare să uit nicio zi, niciun detaliu, niciun chip, niciun nume, chiar de-ar fi fost un lung și greu nume nemțesc, deși deseori trebuia să fac un mare efort pentru a-mi aminti titlul unui film.

Și oricât m-aș fi străduit să par vesel, nu puteam să nu-i trezesc mila, căci, pe lângă faptul că eram bătrân și nebun, mai aveam și o arteră obturată și, cu toate că medicul cardiolog, ca să nu mă sperie, îmi spusese că sângele își va căuta o traiectorie alternativă evitând artera deteriorată, nu-mi făceam iluzii că m-aș mai putea întoarce. Așa că mi-am sărutat copila, dându-i ceea ce pentru mine reprezenta ultimul sărut și încercând, ce-i drept, ca ea să nu-și dea seama. Cândva tot trebuia să mă vadă pentru ultima oară și preferam să mă vadă viu și făcându-mi bagajul.

Adevărul este că niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte o asemenea nebunie în starea în care mă aflam, dacă n-aș fi primit o scrisoare de la prietenul meu Salvador Castro, Salva, pe care nu-l mai văzusem de când ne pensionaserăm la Centru, înverșunat să îi vâneze pe

ofiteri naziști împrăștiați prin lume. Și însuși Centrul se pensiona pe măsură ce obiectivele sale ajungeau la limita bătrâneții și mureau, și acei monștri muribunzi scăpau de noi încă o dată. În cele mai multe cazuri, frica îi menținuse vigilenți și îi ajutase să scape și le era teamă de noi, pentru că îi uram. Fusesse de ajuns doar să învețe să ne miroasă ura ca să o ia la fugă.

Când am luat plicul în mână, în casa mea din Buenos Aires, și am văzut expeditorul, am simțit o tresărire care aproape că m-a paralizat și apoi o emoție imensă. Salvador era unul de-ai mei, singurul care mai rămăsese pe pământ și care știa cine sunt cu adevărat, și de unde provin, și de ce sunt în stare pentru a nu muri sau, din contră, pentru a muri. Ne-am cunoscut pe când eram foarte tineri, pe un culoar strâmt care există între viață și moarte și pe care credincioșii îl numesc infern, iar necredincioșii, ca mine, tot așa. Avea un nume, Mauthausen, și nu-mi trecea prin minte că infernul ar putea fi altfel sau mai rău. Și, pe când mintea mea lupta încă o dată să iasă din infern, traversam cerul printre nori albi și stewardesele răspândeau un miros plăcut de parfum când treceau pe lângă mine, iar eu călătoream comod, întins în scaunul meu, la mai bine de șase mii de metri înălțime, în bătaia vântului.

Salva îmi spunea că se retrăsese de mai mulți ani în Alicante, într-un azil de bătrâni. Un azil foarte frumos, însoțit, între portocali, la câțiva kilometri de mare. La început, intra și ieșea din azil când avea chef, era ca un hotel, cu o cameră cu baie proprie și meniu *à la carte*. Apoi a avut probleme de sănătate (nu mi-a spus ce fel de probleme) și depindea de alții ca să fie dus și adus din sat. Dar, în ciuda inconvenientelor, nu încetase să muncească, în felul său și fără ajutorul nimănui. „Există lucruri de care nu te poți desprinde așa ușor, nu-i așa, Julianín? Este singurul lucru pe care îl pot face dacă nu vreau să încep să mă gândesc la ce mă așteaptă. Ți amintești? Când am intrat acolo eram un băiat ca oricare altul.“

Îl înțelegeam aproape perfect și nu voiam să-l pierd, așa cum nu vrei să pierzi un braț sau un picior. „Acolo“ știam deja ce însemna,

lagărul de exterminare unde ne-am nimerit să muncim împreună în cariera de piatră. Salva știa ce văzusem și îndurasem, iar eu știam ce văzuse el. Ne simțeam blestemați. La șase luni de la eliberare, pe când încercam să ne ascundem înfățișarea care le provoca repulsie celor din jur cu un costum și pălărie, Salva aflase deja că existau mai multe organizații al căror obiectiv era să-i localizeze și să-i vâneze pe naziști. Noi aveam să ne ocupăm de asta. Când ne-au eliberat, ne-am înrolat la Centrul „Memorie și Acțiune“. Eu și Salva eram doi dintre mii de republicani spanioli prizonieri ai lagărelor de concentrare și nu voiam să fim compătimiți. Nu ne simțeam eroi, ci mai degrabă niște ciумаți. Eram victime, și nimeni nu iubește victimele, nici pe cei învinși. Alții nu au avut încotro și au fost nevoiți să tacă îndurând frica, rușinea și sentimentul de vinovăție al supraviețuitorilor, dar noi am devenit vânători; el mai mult decât mine. De fapt, m-am lăsat târât de furia și de dorința lui de răzbunare.

A fost ideea lui. Când am ieșit de acolo, tot ce voiam era să fiu normal, să mă alătur oamenilor normali. Dar el mi-a spus că acest lucru era imposibil și că trebuia să supraviețuim în continuare. Și avea dreptate: nu am mai putut să fac niciodată duș cu ușa închisă, nici nu am mai putut suporta mirosul de urină, chiar dacă era a mea. În lagăr, Salva avea douăzeci și trei de ani, iar eu optsprezece, din punct de vedere fizic eram mai robust decât el. Când ne-au eliberat, Salva cântărea treizeci și opt de kilograme. Era slab și tras la față, și melancolic, și foarte inteligent. Uneori trebuia să îi dau ceva ce acolo numeam mâncare, coji de cartofi în apă fiartă, puțină pâine mucedă; nu din milă, ci pentru că aveam nevoie de Salva ca să merg înainte. Îmi amintesc că într-o zi i-am zis că nu înțelegeam de ce luptam să trăim, când știam prea bine că aveam să murim, iar el mi-a răspuns că toți murim la un moment dat, chiar și cei care erau în casele lor, așezați pe un fotoliu, cu un pahar de vin și un trabuc. Paharul de vin și trabucul reprezentau pentru Salva traiul regesc la care trebuie să aspire orice ființă umană. Și fericirea consta în a găsi o fată care să-l

facă să zboare. Credea, de asemenea, că orice om are dreptul să zboare o dată în viață.

Pentru a-și învinge groaza, în loc să închidă ochii și să nu vrea să vadă, nici să știe, Salva era adeptul ideii de a-i ține larg deschiși și de a strânge orice informație posibilă: nume, chipuri de gardieni, grade militare, vizite ale celorlalți ofițeri ai lagărului, organizarea. Mă îndemna să-mi aduc aminte orice puteam, pentru că mai târziu avea să ne fie de folos. Și adevărul e că, pe când încercam să ne amin-tim totul, uitam puțin de teamă. Am aflat imediat că Salvador era convins că nu avea să sfârșească în acea carieră de piatră, și nici eu, dacă stăteam în preajma lui.

Când s-au deschis porțile și am ieșit, eu am alergat buimac și plân-gând, în timp ce Salva mi-a pomenit de o misiune. Nu se putea ține pe picioare, dar avea o misiune. A reușit să găsească și să aducă în fața judecătorilor nouăzeci și doi de naziști de grad superior; pe alții nu am avut încotro și i-am răpit, i-am judecat și i-am executat. Eu nu am fost la fel de priceput ca Salva, ci exact invers. Niciodată nu am putut să închei cu succes un caz, în cele din urmă mi-o luau alții în-a-nte sau scăpau. Părea că destinul râdea de mine. Îi găseam, îi urmă-ream, îi încolțeam și, când eram aproape de reușită, îmi alunecau printre degete, dispăreau; aveau un al șaselea simț.

Salva îmi trimisese în plic o tăietură dintr-un ziar publicat de co-lonia norvegiană de pe Costa Blanca, pe al cărui frontispiciu apărea fotografia cuplului Christensen. Fredrik avea vreo optzeci și cinci de ani, iar Karin ceva mai puțin. I-a fost ușor să-i recunoască, pentru că nici nu se gândiseră să-și schimbe numele. Potrivit spuselor lui Salva, articolul nu îi denunța, pur și simplu dădea amănunte despre ziua de naștere pe care acest bătrân cu aer respectabil o sărbătorise în casa lui și la care participaseră numeroși compatrioți. I-am recunoscut ochii de uliu care planează asupra pradei. Astfel de ochi îți rămân întipăriți în memorie toată viața. Fotografia nu era de foarte bună calitate. I-o făcuseră în timpul petrecerii, alături de soția lui și o pu-blicaseră ca un fel de cadou. Și uite că acolo era Salvador, ca să o

vadă! Fredrik nu avusese niciun pic de milă, era mânjit de sânge până în gât, poate pentru că, nefiind neamț, deși era arian adevărat, trebuia să demonstreze că e de încredere, trebuia să-și câștige respectul su-periorilor. A servit în mai multe regimente ale Waffen-SS și a fost responsabil cu exterminarea a sute de evrei norvegieni. Puteam să-mi dau seama cât de crud a trebuit să fie din faptul că a devenit singurul străin demn de crucea de aur.

Erau înfățișați stând pe o canapea, unul lângă celălalt. Își ținea mâinile sale mari și osoase pe genunchi. Chiar și când stătea jos părea foarte mare. Era greu să treacă neobservat. Ea, în schimb, era mai greu de recunoscut. Bătrânețea o deformase mai mult. Nu era nevoie să caut în memorie, fusese una dintre multele tinere blonde, cu față rotundă și ingenuă și cu brațul ridicat, care îmi umpleau memoria.

„Nu văd bine, am aritmie, mi-ai fi de mare ajutor, așa că, dacă nu ai altceva mai bun de făcut, te aștept. Cine știe, poate că tu chiar vei găsi tinerețea eternă“, îmi spunea Salva în scrisoarea lui. Cu siguranță, se referea la soare, la paharul de vin și la trabuc. Și nu aveam de gând să-l dezamăgesc. La urma urmelor, eu avusesem norocul de a mă însura cu Raquel și de a pune pe picioare o familie, pe când el se de-votase cauzei cu trup și suflet. Raquel avea darul de a transforma răul în bine și am considerat că moartea ei înaintea mea este o nouă pe-deapsă, la fel și faptul că gândurile ei bune au dispărut din această lume și că au rămas ale mele. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că Raquel nu mă părăsise de tot și că, gândindu-mă la ea, sufletul mi se umplea de pace, iar mintea, de mici raze de soare.

Fiica mea voia să mă însoțească, o speria gândul că inima mea ar putea să nu reziste. Sărăcuța, credea că la vârsta mea totul este mai greu, și asta era adevărat. Dar era adevărat și faptul că preferam să mor făcând asta decât torturându-mă la gândul că îmi crește glicemia. În plus, măcar o dată lucrurile puteau să se schimbe și era posibil ca inima lui Fredrik Christensen să cedeze înaintea inimii mele. Oricât de bătrân ar fi, mereu va crede că poate să trăiască un pic mai mult, mereu îl va frământa gândul că am putea apărea în viața lui și că, în

cele din urmă, după ce reușise să scape atâta timp, îi vom băga frica în suflet.

Mă entuziasma gândul că eu și Salva am putea ajunge până la canapeaua din fotografie și că, de îndată ce ne-ar vedea, Fredrik ar face pe el.

Sandra

Sora mea mi-a lăsat la dispoziție casa ei de pe plajă ca să reflectez în liniște asupra a ceea ce era mai bine pentru mine: dacă să mă căsătoresc sau nu cu tatăl copilului meu. Eram însărcinată în luna a cincea, iar ideea de a-mi forma o familie era din ce în ce mai puțin clară, deși era adevărat și faptul că îmi lăsasem serviciul, dând dovadă de o inconștiență totală, și asta tocmai acum, când este foarte greu să găsești serviciu și avea să-mi fie greu să cresc singură un copil. Deocamdată, făceam naveta cu un copil în burtă, dar mai târziu... Mama mă-sii! Aveam să sfârșesc prin a mă căsători din comoditate? Îl iubeam pe Santi, dar nu atât de mult pe cât știam că pot ajunge să iubesc. Lui Santi îi lipseau foarte, foarte puține lucruri pentru a fi marea mea dragoste. Deși s-ar putea și ca marea iubire să nu existe decât în mintea mea, precum cerul, infernul, paradisul, Pământul Făgăduinței, Atlantida și toate acele lucruri care nu se văd și pe care știm dinainte că nu le vom vedea niciodată.

Nu aveam chef să iau nicio hotărâre definitivă. Îmi făcea bine să mă gândesc superficial și fără apăsare la diferitele posibilități, la fel de inaccesibile deocamdată ca norii, în timp ce în frigider mai era mâncare, și copilul meu încă nu se născuse, și nu-mi cerea nimic. Era o situație destul de bună, care, din păcate, avea să țină puțin, pentru că sora mea găsisese deja un chiriaș pentru luna noiembrie.

Era sfârșitul lui septembrie și încă mai puteam să ne bălăcim și să facem plajă. Pe la jumătatea lunii, casele dimprejur erau deja încuiate până vara viitoare sau erau folosite doar în unele weekenduri sau în

zilele libere. Doar câteva funcționau pe tot parcursul anului, ca a noastră, care, noaptea, fiind atât de puține case și atât de împrăstiate, cu luminile aprinse, se dovedeau a fi extrem de însingurate. Iar această atmosferă îmi plăcea, până când mi se făcea dor de cineva cu care să vorbesc sau care să fie prin preajmă, să facă zgomot, și atunci mi se năzărea să-mi aduc aminte de Santi. Erau momente de slăbiciune, acele momente care determină cuplurile să rămână împreună mult timp, ca părinții mei. Gândul la ei era singurul care îmi dădea curaj să înfrunt momentele de singurătate. Știam că, dacă nu le înfruntam acum, nu aveam să le mai înfrunt niciodată în tot restul vieții mele.

Ca să mă duc la plajă trebuia să iau motocicletă, una marca Vespino, pe care mă preveniseră sora, cumnatul și nepoții mei, de ne-numărate ori, să nu-mi treacă prin cap să o parchez fără să-i pun lanțul. Pe când luam micul dejun și udam florile (una dintre obligațiile pe care sora mea mi le impusese), băgam într-o pungă pe care scria Calvin Klein un număr vechi al unei reviste, pe care o scosesem dintr-un coș de nuiiele, o sticlă cu apă, parasolarul și un prosop, și plecam să mă tolănesc pe nisip. Sub razele de soare nu existau necazuri. Turistii practic dispăruseră. Aproape întotdeauna mă întâlneam cu aceeași oameni pe porțiunea de drum pe care obișnuiam să o străbat la pas lejer, când mă plictiseam să mai stau întinsă: o doamnă cu doi câțeluși, mai mulți pescari așezați lângă treștiile aplecate, un negru în halat cu glugă care probabil că nu avea un loc mai bun unde să se ducă, cei care alergau pe plajă și un cuplu de pensionari străini sub o umbreluță cu flori mari, cu care deja schimbam saluturi din priviri.

Datorită lor nu mi-am pierdut cunoștința în acea dimineață și nu am căzut lată pe nisip, ci doar m-am așezat în genunchi și am vomitat. Era prea cald, una dintre acele zile în care termometrul urcă atât de mult că aproape se sparge. Șapca cu cozoroc făcea prea puțină umbră și îmi uitasem sticla cu apă. Uneori, cei care îmi spuneau că sunt un dezastru aveau dreptate. Îmi spuneau asta toți cei care mă cunoșteau cât de cât. Dacă nu mi-o spuneau de la început, mi-o spuneau mai târziu, „ești un dezastru“, și dacă ți-o spune toată lumea de-a lungul

întregii tale vieți, un motiv trebuie să existe. Ridicându-mă în picioare, cu prosopul pe mine, mi s-a făcut greață, totul se învătea cu mine, dar, cu toate astea, am reușit să ajung, clătînându-mă, pe malul apei ca să mă răcoresc, și atunci nu am mai putut și am vomitat. Măncasem prea mult la micul dejun; de când rămăsesem însărcinată, teama de a nu leșina mă făcea să mănânc până nu mai puteam. În momentul acela, cuplul de pensionari străini s-a apropiat alergând cât de repede sunt în stare să alerge niște bătrâni pe nisipul fierbinte. A durat o eternitate până au ajuns, eu îmi cufundam mâinile în nisipul ud, încercând să mă agăț, în timp ce nisipul se destrăma de fiecare dată.

„Doamne Dumnezeu, nu mă lăsa să mor“, mă gândeam eu, când niște mâini mari și osoase m-au apucat. Apoi am simțit prospețimea apei în gură. O mână îmi tamponă fruntea și-mi trecu prin păr. Auzeam cuvintele, ciudate și îndepărtate, nu înțelegeam nimic. M-au așezat pe nisip și am văzut că era vorba despre cuplul de străini. Bărbatul aduse o umbrelă de soare, umbrela de soare cu flori mari sub care ei se protejau mereu și cu care își marcau teritoriul. În mod evident, era mai ușor să aducă umbreleuța aici decât să mă ducă pe mine până la umbreleuță.

– Ești bine? Acestea au fost primele lui cuvinte rostite în spaniolă. Am încuviințat.

– Putem să te ducem la spital.

– Nu, mulțumesc, mi-a picat greu micul dejun.

Femeia avea ochii mici și albaștri și și i-a oprit asupra burții mele, care îmi ieșea din bikini puțin bombată și rotundă. Nu am lăsat-o să mă întrebe.

– Sunt însărcinată. Uneori mâncarea nu-mi prieste.

– Odihnește-te acum, spuse ea făcându-mi aer cu un evantai de ziar în care am văzut dublu cuvintele Nordic Club. Mai vrei apă?

Am băut mai multă apă în timp ce ei mă observau fără să clipească, de parcă m-ar fi susținut cu privirile.

După o vreme, când probabil erau mai amețiți decât mine, s-au încăpățânat să mă însoțească până la motocicletă și apoi să meargă în

urma mea cu mașina lor, în caz că aș fi leșinat pe șosea. Mergeam atât de încet încât toată lumea ne claxona și, de îndată ce am pătruns pe drumul în al cărui capăt stâng casa surorii mele părea vârâtă cu greu, am apăsat pe claxon și le-am făcut un semn de rămas-bun cu mâna.

Poate că ar fi trebuit să îi invit să bea ceva, să stăm puțin pe verandă, unde adia de obicei o briză destul de plăcută. Mă uram că nu fusesem mai amabilă, căci le stricasem ziua de plajă, deși nu era mai puțin adevărat și faptul că nu le-ar prinde rău acestor cupluri de bătrâni care se plimbau toată ziua contemplând priveliștea să le fie întreruptă această monotonie. M-am stropit cu furtunul și m-am tolănit la umbră într-un hamac. Nu voiam să mă gândesc la amețeala de pe plajă, pentru că nu voiam să mă simt vulnerabilă, de acum înainte trebuia să am mai multă grijă, căci adevărul era că trupul meu nu mai era ca înainte și-mi provoca surprize.

Julián

M-a enervat că a trebuit să-mi cheltui o parte din economii pentru un loc la clasa business, am făcut asta ca să o liniștesc pe fica mea și pentru că voiam să ajung la destinație în cea mai bună formă posibilă, să nu bat drumul în zadar și tocmai de aceea m-am mărginit să-mi mănânc meniul cu o bere fără alcool și, după ce mi-am îndepărtat cum am putut gândurile negre din minte, am dormit ca un ingeraș, în timp ce alți pasageri continuau să bea whisky *on the rocks*.

Nu contam pe faptul că Salva ar veni să mă ia de la aeroportul din Alicante, nici măcar nu-mi răspunsese la scrisoarea prin care îl anunțam în ce zi sosesc. Oare cum o fi arătând acum? Poate că nu aveam să-l recunosc. Nici el pe mine, desigur. În orice caz, m-am uitat la plăcuțele pe care le țineau oamenii care așteptau în spatele cordonului de siguranță și am căutat să ies cât mai mult în evidență, sperând ca Salva să vină dintr-odată spre mine și să mă îmbrățișeze. Până când, după aproape un sfert de oră, m-am hotărât să mă îndrept spre stația